

Agnes de Coninck, Ambulant begeleider, cluster 3 St Mattheusschool in Rotterdam

Onderstaand blog heb ik geschreven begin Februari 2011, toen langzaam de gevolgen van de bezuinigingen door begonnen te dringen. Inmiddels is het een zondag in Maart. Het is lente-achtig buiten, maar de storm is nog lang niet gaan liggen. Of ik voor of tegen ben ? Tegen. Dat lijkt me duidelijk. En voor. Voor voor 'passend onderwijs' en dat is heel wat anders dan bezuinigen op Speciaal onderwijs. Wanneer haalt iemand deze 2 zaken eens goed uit elkaar ?

Blog:

Buiten raast een storm over Nederland.

Onze twee konijnen zoeken al dagen bescherming in hun warme winterhok en het keurig opgestapelde tuinmeubilair is ontdaan van de winterbescherming. Ik geloof dat ik dat bij de burens in de tuin zie wapperen. Er is maar één boom omgevallen, de schade valt mee. Buiten raast nog steeds de storm, dit houden de jonge en de zwakke boompjes niet lang vol, het wordt tijd dat de storm gaat liggen.

Maar de storm gaat niet liggen. Buiten niet en ook in mijn hoofd niet. En zo probeer ik hier op zondagmorgen de storm uit mijn hoofd te schrijven. Vannacht ben ik meerdere malen wakker geschrokken uit boze dromen. De laatste deed me met tranen in mijn ogen wakker worden en omdat het verdriet maar niet weg wilde gaan op deze zondagmorgen is er maar één oplossing: het wegschrijven ....

Een van de dromen waar ik uit wakker schrok vannacht was deze: het kwam erop neer dat ik mijn werk als ambulant begeleider (zelf omschrijf ik mijn baan altijd als "coach, klankbord, ervaringsdeskundige op het gebied van Special Onderwijs") van de een op de andere dag werd afgeschaft.

Klaar, thuisblijven met al je deskundigheid, je hulp is hard nodig maar geld is er niet meer voor, het is over en uit.

"Maar ik ben er altijd als het nodig is" zei ik nog.

Wij hebben vorig jaar al grote bezuinigingen te verwerken gekregen maar hier geen consequenties aan verbonden door nog steeds dezelfde zorg te blijven bieden .....

We werken met verlies maar zijn er nog altijd wanneer zorg nodig is, al is het in de avond om zelfs na 23.00 uur nog een verontruste mail beantwoorden, of in het weekend een verslag uit te werken of zelfs op zondagmiddag even wat spullen langs te brengen zodat de les op maandagmorgen goed kan starten.

We zijn er als Ab-ers als het nodig is en dat we nu niet meer nodig zijn kan er bij mij niet in.

Ik ben daar boos over, heel boos en ook een beetje verdrietig.

Ik heb begrip voor de vaststelling dat niet alle ambulante begeleiding even

goed loopt. Ik zie dat aanpassingen binnen het kader van ambulante begeleiding mogelijk zijn, ik zie dat sommige zaken best anders kunnen en ik zie heel soms misschien dat wij ons werk zó goed hebben gedaan dat we op sommige momenten inderdaad minder nodig zijn; daar kan ik allemaal mee leven en die droom kan rustig in de storm mee naar buiten zweven. Daar kan ik nog wel met zorg in mijn hart, maar met een evenwichtig gevoel uit wakker worden.

Maar dan de grote nachtmerrie.

Bezuinigingen van 300 miljoen in het Speciaal Onderwijs.....
De verstikkende droom waar ik maar niet uit kan ontwaken. Die ik maar niet van mij af kan schudden als het warme zondagochtend dekentje. Die zich als een strak laken uit een Auping-reclame om mij heen heeft gewikkeld.....

Ik zie mijn collega's voor mij.
Iemand heeft net een kindje gekregen een ander heeft enorm persoonlijk verdriet; die jonge meid, die net de baan van haar leven had gevonden, de klassenassistent waarvan wij al gelijk tegen elkaar zeiden "dat is een goeie", de jonge vrouw waar al onze kinderen gelijk gek van waren, de leerkracht met een dosis kennis en geduld met zoveel hart en liefde en deskundigheid. Ik zie hun namen, ik zie hun gezichten, ik zie de gezinnen achter hen en ik zie hoe een grote bezuinigingsstorm deze mensen wegblaast, hen naar buiten blaast hen door de lucht doet gooien als lappenpoppen, hun toekomst in onnozelheid en onwetendheid weggegooid.
Ik zie geen cijfers waaien, ik zie mensen met gezichten voor me!

Maar dan komt het ergste van deze nachtmerrie, want ik zie de kinderen.
Onze kinderen uit het ZML, onze speciale kinderen....
Helemaal precies weet ik het niet meer, want ja, zo gaat dat met je dromen. In luttele secondes verdwijnen deze van volkomen helderheid naar een vaag knagend gevoel, dat je soms de hele dag in een bepaalde sferen kan houden. Met heel veel pijn heb ik gezien wat de politiek wil doen met onze kinderen. Afschaffen. Aan de kant zetten. In de steek laten. Opzij zetten, noem maar iets vreselijks en het past.....

Als je de zwaksten in je samenleving zo gemakkelijk opzij zet, aan de kant zet, in de steek laat, afschaft, dan kom je toch aan de fundamenten van onze samenleving ?

Waar zijn dan onze mensenrechten ?

Of gelden deze alleen voor de economisch presterende mens ?

Gelden deze alleen voor "het gezonde en naar verwachting presterende" kind ?

Niet voor dat kind dat net iets minder leert maar zoveel waardevols kent ?

Of dat kind met die vreselijke ziekte, of die zonder benen in een rolstoel ?

Politiek en economisch gezien is hun glimlach, hun geluk, hun leren leren onvoldoende, niet rendabel, niet opbrengstgericht, en vooral: niet weerbaar....

En wat is makkelijker aan te pakken dan deze groep ?

Van kinderen moet je afblijven. Op alle manieren.
Kinderen zijn geen objecten, kinderen zijn geen gebruiksartikelen, kinderen zijn geen bezuinigingsmateriaal.
Niet in het regulier onderwijs en al helemaal niet in het Speciaal Onderwijs.
Kinderen zijn kinderen, de fundamenteën van onze beschaving, de onderste bouwstenen van onze maatschappij.
Kinderen zijn onze toekomst en niemand maakt zijn eigen toekomst kapot.

Maar deze regering en deze politiek wel. Zij kiest voor materiële zaken. Zij verloochent onze waarden en normen.
Zij geeft toe uit angst, zij vergeet de beloftes aan de kiezer.
Zij ziet niet meer met overtuiging groen of links, zij laat de beloftes schieten, letterlijk en figuurlijk.
Zij kiest voor angst, vliegtuigen, en verre missies en zij vergeet onze eigen missie namelijk onze verantwoordelijkheid als mens voor de zwaksten in onze samenleving, de zwaksten maar tevens ook onze basis: het kind.
In al haar facetten, met deukje, met beperking of zonder, met twee benen of een arm, met een ander buitenkantje, slim of juist heel handig, maar allemaal kind.
Onze natuur zegt dat wij onze kinderen moeten beschermen en hoe ver zijn wij nu gekomen met het afstoten van onze natuur ? Een boze droom. Een hele boze droom, waar ik maar niet uit wakker kan worden.
Nederland ONTWAAK en word wakker, want deze droom is een nachtmerrie.

Het is zondagmorgen. Ik zie de konijntjes even komen kijken uit hun warme nachthokje. Ik hoor de kinderen boven wakker worden. Het is zondagmorgen, we bakken straks een croissantje met elkaar. Het is zondagmorgen en er heerst rust in Nederland en in de grote stad.
Maar in mij raast nog steeds de storm en ook buiten hoor ik met regelmaat de wind zwiepen tegen de jonge boompjes buiten.
Ik ga zo naar buiten in de storm, de jonge boompjes ondersteunen, nog wat extra stro in het hok stoppen, op de achtergrond beginnen de kerkklokken te luiden.
Er zal gesproken worden in de kerk over hoe we zorg moeten hebben voor onze naasten. Mensen zullen knikken en dit beamen en na afloop een kopje koffie drinken. De storm trotseren en weer naar hun warme huizen gaan.

Zullen deze gedachten nog lang in hun hoofd blijven ?
Heb zorg voor je naaste?
Heb oog voor wat zwak is en je aandacht nodig heeft ?
Ik hoop het want de boze droom hangt als een donkere wolk boven deze mooie zondagmorgen.

Word wakker Nederland, word wakker.....
Tot zover de blogreactie.

Inhoudelijke suggesties ?

Ik ben voor het inleveren van de prestatiebeurs ten behoeve van de leerlingen. En als dat niet vanuit de overheid gebeurt dan ben ik bereid om op persoonlijke titel deze beurs weer terug te geven aan mijn school.

Als er bezuinigd moet worden blijf dan af van de Speciale scholen. Haal geld weg bij het Hoger onderwijs, neem het financiële beleid van het hoger onderwijs onder de loep. Kies niet voor een vliegtuig maar voor onze eigen kinderen.

Maatwerk door de AB kan ook geld besparen, daar kunnen we met elkaar uiteraard naar kijken.

Ga in gesprek, nodig mensen met verstand van zaken met elkaar uit en praat en overleg. Accepteer uitgestoken handen en zeg vooral niet 'dat het wel mee zal vallen'.

Met vr gr

Agnes de Coninck
adeconinck@zmlk.nl